

A remény motiváló ereje

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ezsdrás 7:7-13; Dániel 8:14; 9:20-27;
Máté 24:27, 30-31; 1Thesszalonika 4:13-18; 2Péter 1:19-21

„Így szólnak azon a napon: Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR, akiben reménykedtünk, örüljünk és örvendezzünk szabadításának” (Ézs 25:9, ÚRK)!

Krisztus második adventje a Szentírás egyik központi témája, aranyfálként húzódik végig szent lapjain. Egy teológus szerint az Ószövetségben ezernyolcszáznegyvenöt utalást találunk rá, az Újszövetség kétszázhatvan fejezetében pedig több mint háromszázat, minden huszonötödik vers említi, az Újtestamentum huszonhét fejezetéből huszonhárom szól róla.

Miután Európában elakadt a reformáció, megoszlások, küzdelmek akadályozták, az Újvilágban, a későbbi Egyesült Államokban meggyökerezett a protestantizmus. Ott is sokan igyekeztek felkarolni az igazság ügyét, így a második advent igazságát is, köztük egy baptista farmer, William Miller. A Biblia tanulmányozása során erősödött meg a hite, hogy Jézus hamarosan, még az ő életében visszatér. Hirdetni kezdte ezt az üzenetet, amivel egy mozgalmat indított. A mozgalomra nagy csalódás következett, azonban sok ember előtt olyan bibliai igazságokat tártak fel, amelyek egészen máig időszerűek.

E heti tanulmányunkban annak járunk utána, hogy miért töltötte el évszázadokon át örömmel a hívők szívét Krisztus visszatérése, illetve hogyan készülhetünk fel erre a hatalmas eseményre.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 18-21. fejezetét!

VISSZATÉRÉSÉNEK ÍGÉRETE

A reformátorok és a Hollandiából az Újvilágba induló zarándokok vágyakozva gondoltak Jézus visszatérésére, örömteli eseménynek tartották. Wiclif János úgy tekintett előre a második adventre, mint ami az egyház reménysége, Kálvin minden reformátor nevében nevezte „a legnagyobb jóval kecsegtető eseménynek”. Isten hűségesei alig várták Krisztus visszatérését, nem féltek tőle.

Olvassuk el Jn 14:1-3, 1Thessz 4:13-18 és Tit 2:11-14 verseit! Miért erősítik évszázadok óta a keresztények reménységét ezek a bibliai szakaszok?

Érthető, hogy Krisztus visszajövetelének hite miért kelt reményt és örömet a hívő keresztényekben. Arra az időre mutat előre, amikor már nem lesz többé betegség, szenvedés és halál. Véget ér majd a szegénység, az igazságtalanság és az elnyomás korszaka, mint ahogy a küzdelemé, a harcés és a háborúé is. Előrevetíti minden kor megváltottainak békés, boldog, örök életét, amit Krisztussal tölthetnek.

„A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek. *»Ismét eljövök«* - mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szervedés és üldözés közepette *»a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése«* volt a *»boldog reménység«*. Amikor a thesszalónikai keresztények sírva temették el szeretteiket - akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövetelének -, tanítójuk, Pál felhívta figyelmüket a feltámadásra, amely a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy találkozzanak az Úrral. *»És ekképpen - mondta - mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel«* (1Thessz 4:17-18)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 263. o.).

Hitünk szempontjából miért különösen fontos a második advent? Tudjuk, hogy a halottak alszanak (lásd a 10. tanulmányt). Ennek fényében miért olyan nagy a jelentősége ennek a tanításnak? Mäskülönbén miért lennének reménytelen helyzetben, ahogy Pál is mondta (1Kor 15:15-18)?

VÁRAKOZÁS

A reformátorok hittek Krisztus valóságos, látható, hallható, dicsőséges visszatérésében, de az ezzel a bibliai igazsággal kapcsolatos felfogás fokozatosan megváltozott. A 19. században népszerű prédikátorok azt tanították, hogy Krisztus visszatér megalapítani országát a földön, és akkor kezdetét veszi a béke ezeréves korszaka. Ez lelki közönyhöz vezetett, csökkenni kezdett az elkötelezettség a hit értékei iránt. Krisztus tanítványai is tévesen gondoltak a Messiás eljövetelére. Úgy képzelték, hogy győztes hadvezérként jelenik meg, letöri a római szolgaság igáját, és nem a bűn kárhoztatása, láncai alól szabadítja fel az embereket. Ezért nem látták jól eljövetelének módját.

Hogyan jön vissza az Úr? Mit tudunk meg erről Mt 24:27, 30-31, ApCsel 1:9-11 és Jel 1:7 verseiből?

Amikor Krisztus kisdedként először eljött, csak igen kevesen figyeltek fel rá a betlehemi jászolban. Visszajövetelét azonban „minden szem” meglátja majd. Minden fül meghallja az érkezését jelző trombitaszót, minden földi ember meglátja dicsőségét. Nem kell tévedésbe esnünk! A Szentírás világossá teszi a második advent eseményeit. „A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb igazsága az, hogy Krisztus második eljövetelel lezárul a megváltás csodálatos munkája. Jézus, aki »a feltámadás és az élet«, Isten népében, amely oly sokáig zarándokolt »a halálnak földében és árnyékában« azt a drága és boldogító reménységet ébresztette, hogy eljön, és hazaviszi »azt, akit eltaszított magától«. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájó szívvel elhagyta az Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 261. o.). Az egykori adventista vezető, Luther Warren ezt szokta mondani a fiataloknak: „Az az egyetlen módja a Krisztus eljövetelére való felkészülésnek, ha felkészülünk, és készenlétben is maradunk.” Krisztus közeli visszatérésének üzenete mindannyiunkat sürget, hogy vizsgáljuk meg szívünket, tartsunk számvetést lelki életünkben. Figyelmeztet, hogy istenfélő életet éljünk. A második advent dicsőségének ragyogó fényességében senki nem maradhat semleges.

Hogyan bátorítanak Krisztus visszatérésével kapcsolatban 1Thessz 5:2-5 és Zsid 9:28 versei?

WILLIAM MILLER ÉS A BIBLIA

Isten felhasználta a reformátorokat, hogy az emberek újból megismerjék a Krisztusba vetett hit általi megigazulás tanítását. William Millert pedig arra indította, hogy ismét felfedezze, milyen is lesz Krisztus visszatérésének módja. A Szentírás tanulmányozása közben Miller megértette, hogy Krisztus jobban szereti őt, mint azt valaha gondolta. Kezében egy tollal és egy jegyzetfüzettel kezdte el olvasni a Bibliát *Mózes első könyvétől*. Elhatározta, hogy nem halad gyorsabban, mint ahogy az adott szakaszokat megérti. Hagyta, hogy a Biblia magyarázza önmagát, ígét ígével vetett össze.

A bibliamagyarázat mely elveit találjuk meg Péld 8:8-9, Ézs 28:9-10, Jn 16:13 és 2Pt 1:19-21 verseiben?

William Miller ígét ígével hasonlított össze, és így feltárultak előtte a Biblia titkai. Mint aki elrejtett kincset keres, úgy kutatta az Igét, és gazdag lett a jutalma. A Szentlélek feltárta előtte Isten Szavát. Ugyanolyan szorgalommal közelített a próféciához, mint a többi bibliai szakaszhoz, amit tanulmányozott.

Mit tanítanak Dán 1:17, 2:45, 1Pt 1:1-11 és Jel 1:1-3 versei a bibliai próféciák megértéséről?

A prófétai könyvek szimbólumai nem bezárt titkok. A szerető Isten azért adta a prófétai kijelentéseket, hogy felkészítsen a világban hamarosan kibontakozó eseményekre. William Miller megértette, hogy a prófécia magyarázza legjobban önmagát. A Biblia világosan rámutat a szimbólumok jelentésére. A fenevadak királyokat vagy országokat jelképeznek (Dán 7:17, 23), a szél pusztítást jelöl (Jer 49:36), a víz pedig népeket vagy nemzeteket (Jel 17:15). Az asszony az egyház szimbóluma (Jer 6:2; Ef 5:22-32). Dániel és Jelenések idői próféciáinak is szimbolikus a nyelvezete, amely szerint egy prófétai nap egy valós évet jelöl (4Móz 14:34; Ez 4:6). William Miller ezeket a bibliamagyarázati elveket alkalmazva meglepetten azt gondolta, hogy Krisztus visszatérésének az idejét fedezte fel.

Hitünk szempontjából miért különösen fontos a prófétai szimbólumok helyes megértése?

2300 NAP DÁNIEL 8:14 VERSÉBEN

William Miller megfigyelte, hogy a próféták által megjövendölt események pontosan teljesedtek: Ábrahám leszármazottainak négyszáz éves egyiptomi tartózkodása, Izrael negyven évig tartó pusztai vándorlása, Izrael hetven éves fogsága és az Izraelnek adatott hetven hét (1Móz 15:13; 4Móz 14:34; Jer 25:11; Dán 9:24).

Mit árulnak el Mk 1:15, Róm 5:6 és Gal 4:4 versei az első advent isteni menetrendjéről?

Miller tanulmányozta a próféciákat, igét igével összevetve. Arra a következtetésre jutott, hogy mivel az egész Bibliában felfedezhető az isteni menetrend, lennie kell Urunk második eljövetelére vonatkozó idői meghatározásnak is.

Dán 8:14 értelmében milyen eseménynek kellett megtörténnie a kétezerháromszáz év végén?

William Miller elfogadta azt az általános nézetet, ami szerint a „szentély megtisztítása” a föld tűz általi megtisztítását jelenti. Szorgalmasan kutatta a Szentírást, hogy jól értse ezt a kiemelkedően fontos eseményt. Felfigyelt rá, hogy összefüggés van Dániel 8. és 9. fejezetei között. „Gábiel, magyarázd meg neki a látomást!” (Dán 8:16, ÚRK) – hangzik a felszólítás. Dániel 8 látomásából a fejezet végére csak a kétezerháromszáz napról szóló rész maradt magyarázat nélkül (lásd Dán 8:27). Az angyal később visszatért Dánielhez, és elmondta: „azért jöttem el, hogy a helyes megértésre tanítsalak” (Dán 9:22, ÚRK; lásd még 9:23, 25-27). Segített, hogy a kétezerháromszáz nap értelmet nyerjen.

Miután az angyal meghagyta Dánielnek: „vedd eszedbe azért a szöveget, és értsd meg a látomást!” (Dán 9:23), ezt mondta neki: „Hetven hét szabatot a te népedre és szent városodra” (Dán 9:24). Hetven hetet, négyszázkilencven évet vágtak le, de miből? Nyilván a kétezerháromszáz napos próféciából, mert a 8. fejezetnek egyedül ezt a részét nem értette a próféta, ezt jött megmagyarázni az angyal.

A hetven hét kezdőpontja adott: „A Jeruzsálem újraképzése felől való szózat keletkezése” (Dán 9:25). Miller tudta, hogy ez a dátum egyszerre mutatja meg a hetven hétről és a kétezerháromszáz napról szóló prófécia kezdőpontját.

A LEGHOSSZABB PRÓFÉTAI IDŐVONAL

Ezsd 7:7-13 szerint mikor adták ki a rendeletet, ami lehetővé tette, hogy a fogoly izraeliták szabadon visszatérhessenek Perzsiából felépíteni a templomukat?

A rendeletet Artaxerxész, Perzsia királya adta ki Kr. e. 457-ben. Ez volt a harmadik rendelet azok sorában, amelyek lehetővé tették a zsidóknak, hogy hazatérjenek és felépítsék Jeruzsálemet, helyreállítsák a templomi szolgálatok rendjét. Mind közül ez volt a legteljesebb, ezért ettől számítjuk a kétezerháromszáz napos/éves prófécia kezdetét.

Dán 9:25-26 versei szerint mikor kezdődik az egész prófétai időszak? Milyen kiemelkedő eseményeket vetít előre a jövődőlés?

Dániel megjövendölte, hogy „*A Jeruzsálem újraépítettése felől való szózat keletkezésétől*” a Messiásig hatvankilenc prófétai hét, azaz négyszáznyolcvanhárom prófétai nap, vagyis év telik el. A rendeletet Kr. e. 457 őszén adták ki, amihez ha hozzáadunk négyszáznyolcvanhárom évet, eljutunk Kr. u. 27 őszéig. A „Messiás” szó jelentése: „Felkent”. Krisztus abban az évben keresztre feszítkezett meg, akkor kente fel a Szentlélek (ApCsel 10:38). Keresztsege után „*Galileába ment, és hirdette az Isten evangéliumát. Ezt mondta: Betelt az idő*” (Mk 1:14-15, ÚRK).

Az utolsó prófétai hét közepén, Kr. u. 31 tavaszán, keresztsege után három és fél évvel feszítették Jézust keresztre. Az Isten Bárányára előremutató áldozati rendszer véget ért golgotai halálával. A kép találkozott az előképpel, ezzel megszűntek a ceremóniális rendszer áldozatai.

Olvassuk el Dán 9:27 versét! Hogyan végződik a hetven hétről szóló prófécia?

A zsidóknak kijelölt hetven hét vagy négyszázkilencven év Kr. u. 34-ben végződött, amikor a szanhedrin elutasította az evangélium üzenetét (ApCsel 6:8–7:60).

Négyszázkilencven évet kivonva a kétezerháromszáz évből ezernyolcszázötven évét kapunk a prófécia teljesedéséig. Így jutunk el 1844-ig. William Miller és az első adventisták hitték, hogy Dán 8:14 versében a szentély a föld. Eből arra következtettek, hogy Krisztus 1844-ben jön vissza, akkor tisztítja meg a földet tűz által. (Lásd a táblázatot a pénteki oldalon!)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Nézzük meg a hetven hétre és a kétezerháromszáz napra vonatkozó ábrát! A „Messiás Fejedelemmel” kapcsolatos események proféciáinak a kiindulási pontja Kr. e. 457, ezen alapszik a hetven hét, továbbá a kétezerháromszáz nap proféciája is, ami 1844-ben végződik.

2300 nap (2300 év)

70 hét (490 év)		1810 év
Kr. e. 457	Kr. u. 34	1844

„William Miller és társai nem értették teljesen az általuk tolmácsolat üzenet tartalmát, akárcsak az első tanítványok. Az egyházban régóta meghonosított tévedések gátolták meg őket abban, hogy a profécia egyik fontos tételét helyesen értelmezzék. Hirdették azt az üzenetet, amelyet Isten általuk küldött a világnak, de félreértették, ezért csalódtak” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 303-304. o.).

„Isten áldott célja valósult meg azzal is, hogy felhívták az emberek figyelmét az ítéletre. A nagy nap elközelgett, és a gondviselő Isten egy meghatározott idővel próbára tette az embereket, hogy felismerjék, mi van a szívükben. Az üzenetnek az egyház megpróbálása és megtisztítása volt a célja. Meg kellett látniuk, hogy vajon e világhoz ragaszkodnak-e, vagy Krisztushoz és a mennyhez. Állították, hogy szeretik a Megváltót. Most bizonyítaniuk kellett szeretetüket. Vajon készek voltak világi reményeiket és törekvéseiket feladni, és Urunk adventjét örömmel üdvözölni? Az üzenetnek az volt a célja, hogy az emberek meglássák valódi lelkiállapotukat. Az irgalmas Isten figyelmeztette őket, hogy felébredve, bűnbánattal és alázattal keressék az Urat” (i. m. 305. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit tanulhatunk William Miller történetéből? Vajon Isten időnként felülírja téves elgondolásainkat?
- 2) Miért különösen fontos Dán 9:24-27 szakasza ahhoz, hogy meggyőződjünk a Biblia hitelességéről és Krisztus istenségéről?
- 3) Mi a proféciaértelmezés szerepe a megváltási tervben? Miért olyan nagy a proféciák jelentősége Isten tervében?

R. DÁNIEL IRÉN: MINDENÉRT

Áldunk a nyárért,
áldunk az őszért,
áldunk a télért,
tavaszért.

Áldunk a szélért,
áldunk a hóért,
minden biztató
szavadért.

Áldunk esőben,
perzselő fényben,
fagyos viharban,
dermedve.

Áldunk leverten,
áldunk derűben,
nevedben bízva,
remélve.

Áldunk a jóért,
áldunk a rosszért,
beljünk rejtett
kincsedért.

Áldunk, ha értünk,
áldunk, ha kétlünk,
Hozzád kiáltunk
mosolyért.

Áldunk erőben,
áldunk sebekben,
áldunk gödrünkől
felnézve,
Áldunk megtörten,
korunkba görnyedten,
várva gyógyító
kezedre.

Gyatra kis rímek,
mégis derítnek,
miközben ágyam
bevetem.

Áldom a Lényed,
mellyel az éjet
kelő Nap mögé
temeted.